בס"ד

גליון

שיחתי

שיעורי הרב
משה יצחק
אויסטערליץ
שליט"א

רט
ויצא תשפ"ז

מכון שיחתי
שיעורי הרב משה יצחק אויסטערליץ שליט"א

"כיבוד אב" פון פרשת ויצא

וואס דארף א לייטער?

עס קען אפשר זיין א רמז און א כוונה אין דער מראה הסולם, וואס כפשוטו איז דאך שווער צו פארשטיין: מלאכים וואס קענען פליען פון דער ערד ביזן הימל און צוריק אראפ, דארפן דאך נישט קיין "טרעפ" צו פארגרינגערן דעם וועג. וואס האט אויסגעפעלט דער לייטער מיט די טרעפ, אז די מלאכי אלוקים זאלן קענען זיין "עולים ויורדים"?

אולי איז דא געלעגן א כוונה פון חיזוק פאר די יעצטיגע מצב,: יעקב אבינו גייט דאך יעצט קיין חרן צו בית לבן, און די זאך וואס מען זעט דאס שטערקסטע וואס האט געפעלט פאר יעקב אבינו אין יענער תקופה, איז דאך אזוי ווי די גמרא זאגט, אז די צוויי און צוואנציג יאר האט ער נישט געקענט מקיים זיין מצות כיבוד אב. אין יענעם זמן האט עס אויסגעזען ווי עשו קען דאס בעסער טון ווי אים, ווייל עשו האט יא געקענט מקיים זיין כיבוד אב אפילו אין יענער תקופה.

אלס א חיזוק פאר יעקב אבינו האט מען אים געווויזן די **"מראה הסולם"**, ארויסצוברענגען די בחינה וואס שטייט אין אלע הייליגע ספרים, אז ווען מען קען נישט טון א מצוה בפועל - ווייל די מצוה בפועל איז אמאל תלוי אין די מציאות אויב מען האט די מעגליכקייט דאס צו טון - אבער דער **חלק המחשבה**, די **דביקות אין דער מצוה**, דאס קען מען דאך טון אלעמאל.

און וויבאלד א מצוה האט אין זיך א חלק וואס דאס איז ממש דער עיקר - אז עס זאל זיין א דביקות צום אייבערשטן און מען טוט עס מיט א כוונה צו טון דעם רצון השם - אין דעם חלק פון דער מצוה איז מען **קיינמאל נישט מוגבל**; דאס קען מען דאך אלעמאל טון, און דאס איז נאך דער **עיקר פון דער מצוה.**

און די זעלבע זאך פארקערט: אז מען טוט א מצוה אבער אלע חשבונות זענען פארקערט ווי צו טון דעם רצון השם, נאר בלויז מיט אייגענע אינטערעסן, איז אזא מצוה דאך זייער ווייניג ווערד.

דער חילוק וואו עס כאפט צווישן דעם חלק און יענעם חלק איז אזוי ווי עס איז ידוע דאס ווארט פונעם הייליגן **רבי ר' זושא** זיע"א לגבי צדקה: אז דער "חלק המחשבה" פון דער מצוה, די כוונה און די דביקות, דאס באשאפט די "נשמה" פונעם מלאך, און די "פעולה" פון דער מצוה באשאפט דעם "גוף" פונעם מלאך. ווען איינער קען נאר טון דעם חלק המחשבה און דעם חלק הכוונה, קען ער באשאפן נאר די נשמה פונעם מלאך; אבער **די נשמה איז דאך דאס שטערקסטע**, דאס איז דאך דער עיקר. איינער וואס טוט נאר דעם גוף אן קיין שום רצון, אן קיין שום פנימיות און אן קיין שום אינטערעס צו טון דעם רצון ה', באשאפט א גוף פון א מלאך, אבער וויאזוי זעט שוין אויס אזא גוף?

קומט אויס, אז עס זענען דא די **"מלאכי אלוקים,"** די מלאכים פון דער מצוה. די מלאכי אלוקים קענען אמאל "ארויפגיין" און אמאל "אראפגיין": זיי **גייען ארויף** דעמאלטס ווען די **נשמה** פון דער מצוה איז מיט וואס מער כוונה און שלימות, און זיי **גייען אראפ** ווען דער **גוף** פון דער מצוה איז נאכגעלאזט און פעלערהאפטיג.

האט מען געווויזן פאר יעקב אבינו: דו גייסט טאקע נישט קענען יעצט מקיים זיין בפועל מצות כיבוד אב, אבער א מצוה פונעם אייבערשטן איז א זאך וואס איז **"מוצב ארצה"** - מען טוט עס טאקע מיט פעולות אויף דער וועלט, און ווי דער **'דרך פיקודיך'** ברענגט ארויס, אז מען מוז דוקא טון די גשמיות'דיגע פעולות אויב מען האט א מעגליכקייט - אבער **"וראשו מגיע השמימה"**. דער חלק **הראש**, דער

חלק המחשבה אינעם קאפ, איז דאך נוגע ביזן הימל, וואו ער איז זיך מדבק צום אייבערשטן און וויל אויספירן דעם רצון ה' מיט א שמחה.

און דאס וועגדט זיך דאך אין דעם "סולם", דהיינו די פעולה פון די מצוה וואס מ'איז מקיים דא אונטן און עס קומט אהן ביז "וראשו השמימה": אין דעם וועגדט זיך צי די מלאכי אלוקים זאלן זיין **"עולים"** - זאלן ארויפגיין וואס מער השמימה, אדער **"ויורדים"** - אז די מלאכים זאלן פאלן און זיך נישט קענען האלטן, וויל עס איז צו שטארק "מוצב ארצה" אן קיין שום אינטערעס צו ווערן נאנט צום אייבערשטן.

ממילא, אז מען מאכט זיך דעם חשבון אז יעדע מצוה איז "מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", קומט אויס אז יעקב אבינו וועט טאקע נישט קענען טון בפועל, אבער זיין **השתוקקות צום טאטן** -וואס אפילו דער שוועך לבן האט פארשטאנען "הלוך הלכת כי נכסף נכספתה לבית אביך" - וואספארע נאנטקייט, דביקות און השתוקקות ער האט געהאט צו זיין טאטן יצחק, דורך דעם וועט ער האבן דעם חלק פון "וראשו מגיע השמימה", און ער וועט האבן מלאכים וואס זענען "עולים", **נשמה'דיגע מלאכים** וואס האבן אזעלכע גרויסע און שטארקע כוחות.

און אין דער זעלבער צייט זאלסטו זיך נישט דערשרעקן פון דיין ברודער עשו, וואס ער וועט יא קענען טון כיבוד אב אין דעם זמן, וויל ביי אים וועט עס דאך זיין בלויז "מוצב ארצה"; ער וועט עס נאר טון מיט זיינע אייגענע אינטערעסן, וואו ער מיינט אלעמאל נאר זיך אליין, ביי איהם וועט עס זיין "ויורדים".

דורך דעם וואס מען קוקט זיך צו צו א סולם וואס גייט ארויף אויף די אלע מצוות, וואס איז "מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", קען מען פארשטיין אז די מלאכי אלוקים זענען "עולים ויורדים" לויט וועלכע זייט פונעם סולם מען נעמט.

אזוי האט יעקב אבינו מקיים געווען די גאנצע תקופה מצות כיבוד אב אויף א פנימיות'דיגן אופן, אויף אן אופן פון "וראשו מגיע השמימה", מיט דער כוונה, דעם רצון און דער דביקות.

א רמז צו דעם אז יעקב אבינו האט מקיים געווען דעם "חלק המחשבה" און די "כוונה" פון מצות כיבוד אב: קוקט אריין אין די נעמען פון די הייליגע אבות. דער נאמען יצחק באטרעפט ר"ח (208). דער נאמען יעקב באטרעפט קפ"ב (182). צוזאמען באטרעפט עס דריי הונדערט נייניציג די גימטריא פון **"שמים"**. מען זעט אין די סליחות, פון ערב ראש השנה, אז עס זענען דא אין הימל דריי הונדערט נייניציג טויערן כמנין שמי"ם.

וועז יעקב אבינו זיצט ביי בית לבן אזוי וויט, אין א מצב פון "מוצב ארצה", אזא נידריגע מקום וואו ער האט צו טון מיט אזעלכע רשעים און גרויסע קליפות, און אין דער זעלבער צייט טוט ער זיך פארטראכטן און מדבק זיין אינעם הייליגן טאטן - איז אין דעם מצב פון **"מוצב ארצה"**, זיצנדיג אין אזא ארציות'דיגן מקום, איז **"וראשו"**, דער קאפ פון יעקב אבינו, **"מגיע השמימה"**. עס האט דערגרייכט צום הימל, צו א דביקות פון **יעקב** און **יצחק** צוזאמען, וואס איז גימטריא **"שמים"**. זיך מדבק צו זיין ברצון ובמחשבה מיט כיבוד אב פונעם הייליגן טאטן. אפילו אין מצבים פון "ארצה" האט ער קיינמאל נישט אפגעלאזט די הייליגע עבודה פון **כיבוד אב בדביקות ובמחשבה,** מקשר צו זיין די צוויי הייליגע אבות **יעקב** מיט **יצחק.**

"כיבוד אב" אפילו וועז מ'איז בריחוך מקום

אפשר קען מען זאגן א מהלך וויאזוי יעקב אבינו האט געקענט מקיים זיין מצות כיבוד אב אפילו פון דערווייטנס. היינטיגע צייטן אזוי וויט ס'זענען דא טעלעפאנען און אנדערע וועגן זיך צו שיקן גריסן און האלטן א נאנטע קשר, זענען אוודאי דא אסאך מהלכים. אבער אין יענע צייטן איז מסתמא געווען שוועך מקיים צו זיין אויף א קביעות'דיגע אופן די מצוה פון **"כיבוד אב"** פונדער ווייטנס.

און די זעלבע זאך אויך נוגע צו דעם וואס מ'ווייסט אז ביי מצות כיבוד אב איז דא א מצוה, ווי די גמרא זאגט, "מכבדו בחייו", און אפילו "לאחר חייו" איז אויך דא א מצוה פון כיבוד אב וועז די עלטערן זענען שוין אויף יענע וועלט, קען אפשר זיין די זעלבע בחינה וואס מיר וועלן שמועסן: דער מין כיבוד אב וואס יעקב אבינו האט געקענט טון אפילו פון דערווייטנס, דאס איז אויך שייך צו טון נאך די מאה ועשרים פון די עלטערן.

מיר לערנען אין פרקי אבות איבער דעם ענין פון מכבד זיין די תורה: **"המכבד את התורה גופו מכובד על הבריות".** וואס מיינט "מכבד את התורה"? עס שטייט אין ברטנורא, און אין רש"י שטייט עס שוין אויך, איין פשט פון "מכבד את התורה" מיינט פשוט עס צו האלטן מיט **כבוד,** אזוי ווי די הלכה איז אז מ'דארף לייגן א **ספר תורה בדרך כבוד,** האלטן **ספרים בדרך כבוד,** און קויפן א שיינע מענטעלע פארן ספר תורה.

ס'איז אבער דא נאך א פשט אין "מכבד את התורה". "מכבד את התורה" טייטשט אז מ'זאל געבן **כבוד** פאר די **"וועלטער"** און די **"אותיות"** פון די תורה. וועז איינער לערנט תורה און ער מתבונן ווי וויט יעדע אות און יעדע וואורט האט אזא טיפע כוונה, און מ'פרובירט צו פארשטיין פארוואס די תורה ניצט פונקט דעם לשון מיט די דקות'דיגסטע פרטים - דאס וויזט **א כבוד פאר די תורה,** אז ס'איז נישטא אין איר קיין איין וואורט, קיין איין אות, אדער קיין איין קוץ לבטלה. וועז מ'גייט אריין אין די טיפקייט און מ'פרובירט אפצולערנען די תורה "על כל קוץ וקוץ", געבט מען דעם **גרעסטן כבוד פארן תורה,** וויזנדיג ווי וויט די הייליגע תורה פארמאגט אין יעדן פרט אזעלכע געוואלדיגע אוצרות. אזוי ברענגט דער ברטנורא דעם פשט פון

"מכבד את התורה".

לענינינו, די זעלבע לשון "**כבוד**" ביי **כיבוד** אב ואם איז דאך אויך אזוי. וועו מ'איז נאנט ביי די עלטערן, קען מען מקיים זיין כיבוד אב ואם אויפן פשוט'ן אופן פון "מאכילו ומשקהו", ווי די הלכה איז. אויב מ'איז אבער דערווייטנס, אדער ווי מיר האבן געשמועסט, נאכן לעבן פון די עלטערן, איז דא אן אנדערע סארט וועג וויאזוי מ'קען "**מכבד**" זיין די עלטערן. אויב ס'איז דא א טאטע וואס איז א תלמיד חכם, אדער בכלל אן ערליכער איד, א חסידישער איד, און מ'האט געהערט פון אים **הדרכות**, **מאמרים** און **ווערטער**, און מ'פרובירט כסדר צו זיין פארנומען זיך **מתבונן צו זיין און חזר'ן די אלע ווערטער** - ער פרובירט **מכבד צו זיין די תורה וואס דער טאטע האט געזאגט** און די ווערטער וואס ער האט געזאגט, און ווי עלטער מ'ווערט זעהט מען שטערקער ווי יעדע הנהגה איז געווען אויסגערעכנט, אזעלכע יסודות וואס יעדע זאך איז א "תורה שלימה"; ער איז מכבד און ווייזט אז די ווערטער זענען ביי אים חלילה נישט געווען לבטלה - דאס איז א צווייטע אופן פון מכבד זיין וואס מ'קען טון אפילו פון דערווייטנס.

כל שכן וועו מ'רעדט פון "אזא טאטע" ווי **יצחק אבינו**, וואס יעדע אות פון די אבות הקדושים איז דאך איין שטיק נבואה און הימליש, קען מען אפשר זאגן אז דעם מהלך פון **כיבוד אב** האט יעקב אבינו מקיים געווען פון דערווייטנס.

דהיינו, ער האט באקומען פונעם טאטן א צוואה; דער טאטע האט אים אנגעזאגט צו גיין צו לבן און האט אים געגעבן א ברכה. ער האט אים געגעבן די פאר פסוקים סוף פרשת תולדות, מיט וואס ער האט אים באגלייט גייענדיג צום פעטער.

גאנצע צוויי און צוואנציג יאר האט **יעקב אבינו געגנומען די ווערטער פונעם טאטן**; אודאי האט ער עס געדענקט, אבער ער האט עס **גע'חזר'ט און געלערנט**, און זיך **מתבונן געווען אין יעדע ווארט און יעדע אות פונעם טאטן**. ער האט מקיים געווען דעם כיבוד אב אויפן אופן פון "מכבד את התורה", אריינצוטראכטן אין יעדע אות וואס דער טאטע האט געמיינט און וואספארא כוונה עס איז דארט געלעגן.

ששה מי יודע... ששה סדרי משנה

דער יסוד אז יעקב אבינו האט אפגעלערנט יעדע אות פונעם טאטנ'ס ווערטער - הגם עס איז ממש פשוט אז עס איז זיכער אזוי געווען - ווערט געברענגט אויף א הפלא'דיגן אופן פון א רמז. אזוי ווי מיר שטייען יעצט אין **חודש כסלו**, דער חודש וואס איז מיוחד פאר **קבלת תורה שבעל פה**, איז דא א שמועס אין ספר "**למודים בנסים**" פון הרה"ק רבי **מענדעלע פאטעליטשער זיע"א**, וואס איז געווען אן אייניקל פונעם הייליגן **סטרעליסקער** זיע"א. [מיר האבן שוין אסאך מאל נאכגעזאגט פון זיינע ספרים די הפלא'דיגע רמזים וואס קענען אמאל אויסקוקן ווי אזעלכע אויסגערעכנטע רמזים "ווי די פסוקים שטעלן זיך ממש צו," און יעדער רמז וואס ער זאגט שטימט ממש פון אלע זייטן, פלאי פלאות.] און **שער יציאת מצרים** אויף די **הגדה של פסח**, וועו מ'האלט דארט ביי "אחד מי יודע... ששה מי יודע, ששה סדרי משנה", זאגט ער אז ער וועט מגלה זיין פרפראות, א גאנצע שמועס אויפן ענין פון די **ששה סדרי משנה**, אז **יעקב אבינו** האט אריינגעלייגט א גרויסע עבודה אין ענין פון לערנען ששה סדרי משנה. מיט דעם לערנט ער פשט: באמת האט יעקב אבינו נאר געדארפט זיין ביי לבן פערצן יאר - זיבן יאר די ערשטע מאל פאר רחל, און נאך זיבן יאר פאר רחל ווייל מ'האט אים אויסגענארט. למעשה איז ער געבליבן נאך זעקס יאר נאך די פערצן. זאגט ער, אז די סיבה פארוואס ער איז געבליבן נאך **זעקס יאר** איז געווען ווייל אין יענע זעקס יאר האט ער עוסק געווען אין די בחינה פון **ששה סדרי משנה**; יעדע יאר איז געווען מכוון קעגן איין סדר פון די סדרי משניות. ער זאגט אז דאס האט ער באקומען אלס א צוואה פון זיין טאטן. פאר ער איז ארויסגעגאנגען קיין חרן, האט אים יצחק אבינו געבענטשט, און ער האט זיך "מתבונן געווען" אין די "לשון" וואס יצחק אבינו האט געגוצט, און פון דעם האט ער פארשטאנען אז **זיין עבודת הקודש איז עוסק צו זיין אין ששה סדרי משנה.**

וויאזוי האט יעקב אבינו מיט דעם מהלך פון כיבוד אב, ווי ער האט מכבד געווען און אפגעלערנט יעדעס ווארט פונעם הייליגן טאטן, געטראפן א רמז אז ער דארף עוסק זיין אין די עבודה פון ששה סדרי משנה? זאגט דער "למודים בנסים" פלאי פלאות: לבן איז דאך געווען א באקאנטער מענטש אין די משפחה, יעדער האט געוואוסט אז זיי האבן א פעטער לבן וואס וואוינט דארט אין ארם נהרים, מ'האט נישט געדארפט געבן קיין סימנים וועו דער לבן איז. אבער וועו יצחק האט געזאגט פאר יעקב: "**קום לך פדנה ארם וקח לך משם אשה מבנות לבן**", האט ער צוגעלייגט און ארויסגעזאגט דעם יחוס, וואס איז זיין פארבינדונג מיט לבן: "מבנות לבן **אחי אמך**" - אז ער איז דער ברודער פון דיין מאמע. טראכט זיך יעקב אבינו: דער טאטע רעדט דאך נישט קיין איין ווארט איבעריג, וואס האט דער טאטע געמיינט זאגנדיג "אחי אמך"?

[מ'קען אפשר מוסיף זיין וואס זייער אסאך הייליגע ספרים ברענגען ארויס די וואך, די בחינה פון "וישכב במקום ההוא". "וישכב" איז ראשי תיבות "**ויש כ"ב**", אז יעקב אבינו האט געהאט א ספעציעלע עבודה אינעם ענין פון די **כ"ב** אותיות התורה; דוקא מיט די בחינה פון דרש'ענען "אותיות" האט ער געהאט א ספעציעלן וועג אין דביקות השם.]

ער האט געזען "צוויי ווערטער", וואס עס האט אים אויסגעזען וועו דער טאטע האט עפעס געווואלט באהאלטן מיט דעם. עס האט דאך נישט אויסגעפעלט צו זאגן " **אחי אמך**", האט ער גענומען די אותיות און זיך מתבונן געווען וואספארא גילוי

און שליחות זיין הייליגער טאטע וויל אים אויסלערנען מיט די ווערטער "אחי אמך".

ער האט זיך מתבונן געווען אין די תורה הקדושה מיט די "לעכטיגע אויגן" פון יעקב אבינו, ביז ער האט געטראפן. וואס האט ער געטראפן? מ'זעט דאך פאריגע וואך אין רש"י, וואו רש"י ברענגט די גמרא אין מסכת עבודה זרה, אז **יעקב** און **עשו** זענען די בחינה פון **אנטונינוס ורבי; יעקב אבינו** מיט **רבינו הקדוש** זענען געווען איין בחינה.

[**אגרא דכלה** קומענדיגע וואך אין פרשת וישלח ברענגט ער נאך כמה ענינים, אז זאכן וואס האבן זיך שפעטער אפגעטון ביי רבינו הקדוש, האבן שוין געהאט אן התחלה ביי יעקב אבינו. יעקב מיט רבינו הקדוש זענען ממש איין יסוד.]

רבינו הקדוש האט דאך מסדר געווען די משניות, וואו **יעדע וואך פון די משנה האט רבינו הקדוש געהאט דערין חשבונות מיט כוונות און רמזים.** יעקב אבינו האט אויך ברוח קדשו משיג געווען די ששה סדרי משנה, וואס ער איינס - וועט ער וועט זיין רבינו הקדוש - וועט עס מסדר זיין. ער האט אריינגעקוקט אינעם רמז פון די ששה סדרי משנה, און אזוי האט ער צוזאמגעשטעלט וואס דער טאטע האט געמיינט מיט די ווערטער "אחי אמך".

לאמיר גיין איבער אלע ששה סדרי משנה, די ערשטע אות פון יעדן סדר. עס זענען באקאנטע משניות: [אפילו וועך עס האט נאך נישט דורכגעלערנט אלע ששה סדרי משנה, איז מען דאך רגיל אינעם **אנפאנג** און **סוף** פון יעדע מסכתא פון **שבועות ביינאכט**.] סדר **זרעים** הייבט זיך אן מיט די **מ'** פון "מאימתי"; סדר **מועד** הייבט זיך אן "יציאות השבת"; די ערשטע פון סדר **נשים**, מסכת יבמות, הייבט זיך אן "**ח**מש עשרה נשים"; די ערשטע פון **נזיקין**, בבא קמא, איז "**א**רבעה אבות נזיקין"; די ערשטע פון **קדשים**, זבחים, איז "**כל** הזבחים"; און די ערשטע מסכתא פון סדר **טהרות**, מסכת כלים, הייבט זיך אן "**א**בות הטומאות". אויב מען נעמט די ערשטע אותיות פון אלע ששה סדרי משנה: **מ**אימתי, **י**ציאות, **ח**מש, **א**רבעה, **כ**ל, און **א**בות, איז עס פונקטליך די אותיות "**אחי אמך**". **א' ח' י'** איז **א**רבעה, **ח**מש, **י**ציאות; **אמך** איז **א**בות, **מ**אימתי, **כ**ל. אה! אז דער טאטע זאגט מיר אזעלכע ווערטער

> יעקב אבינו האט אויך ברוח קדשו משיג געווען די ששה סדרי משנה, וואס ער איינס וועך ער וועט זיין רבינו הקדוש וועט עס מסדר זיין.

ווי "**אחי אמך**", וויל ער מיך מיט דעם אויסלערנען אז איך זאל עוסק זיין אין די ששה סדרי משנה. אזוי האט יעקב אבינו פארשטאנען, און דאס איז געווען זיין עבודה אין די יארן ביי לבן, זיך צו פארטיפן אינעם ענין פון די ששה סדרי משנה.

"נשיא ישששכר" מיט די זעלבע חשבונות

עס איז אינטערעסאנט צוצושטעלן צום רמז פונעם למודים בניסים, פאר מ'וועט ממשיך זיין זיין הפלא'דיגע ווערטער אויף די גאנצע תחילת הפרשה, אז דער מהלך וואס יעקב אבינו האט געמאכט צו רעכענען די ראשי תיבות פון די ששה סדרי משנה, דעם זעלבן רמז טרעפט מען אויך - עס קומט דאך שוין באלד חנוכה, וואס די גאנצע חנוכה געהערט דאך צו **שבט ישששכר**, צום הייליגן ספר **בני ישששכר**. חנוכה לייענט מען דאך די קרבנות הנשיאים, און אינעם צווייטן טאג חנוכה, דעם קרבן פון נתנאל בן צוער, ברענגט דער מדרש אין פרשת נשא רמזים אז יעדער נשיא האט געהאט אנדערע כוונות און חשבונות פארוואס ער האט געברענגט פונקט דעם נומער פון קרבנות.

זאגט דארט דער מדרש: פארוואס האט נתנאל בן צוער געברענגט איין קערת כסף וואס איר געוויכט איז געווען "שלשים ומאה", פונקט הונדערט און דרייסיג? זאגט דער מדרש אזוי: נתנאל בן צוער איז געווען דער נשיא פון שבט ישששכר. **ישששכר** איז דאך דער **עמוד התורה**, זיי זענען דאך די "**יודעי בינה לעתים**", האט ער געוואלט ברענגען א רמז וואס איז מרמז אויף די תורה. וואס האט דער נומער 130 צו טון מיט די תורה?

זאגט דער מדרש אזוי: **תורה שבכתב** האט 24 ספרים. **תורה שבעל פה** האט ששה סדרי משנה, און ער זאגט ממש דעם זעלבן מהלך: וועך מ'וועט רעכענען די ערשטע אות פון יעדע איינס פון די ששה סדרי משנה - "אחי אמך" - וועט עס זיין די גימטריא פון 80. האבן מיר שוין 24 מיט 80, האלט מען שוין ביי 104. די תורה איז געגעבן געווארן נאך 26 דורות פון אדם הראשון (משה רבינו איז דאך געווען דער זעקס-און-צוואנציגסטער דור). קומט אויס, אז מען רעכענט צוזאמען די 26 דורות ביז מתן תורה, די 24 ספרים פון תנ"ך, מיט די ראשי תיבות פון די ששה סדרי משנה (80), איז עס צוזאמען 130. אויף דעם רמז האט **נתנאל בן צוער**, דער **נשיא** פונעם **עמוד התורה**, געברענגט די **קערת כסף**. אזוי זעט מען אז נתנאל בן צוער האט אויך געמ'חשבונ'ט אויפן זעלבן וועג ווי יעקב אבינו מיט די אותיות פון "אחי אמך", די כח פון די "**ששה סדרי משנה**".

מיר גייען יעצט צוריק צו די ווערטער פונעם למודים בניסים. [באמת זאגט ער אויף יעדע זאך פיל מער רמזים, אבער מיר זאגן נאר איבער די 'גרינגערע'

שטיקלעך וואס מען קען אויפכאפן אפילו אויסנווייניג.]

א "משניות" שלאף... און א "סיום משניות"

וויבאלד ער האט געהאט אן עבודה פון עוסק זיין אין ששה סדרי משנה, האט זיך אלעס וואס ער האט געדארפט טון אין די גאנצע תקופה פון עטליכע יאר ביי לבן, אפגעשפילט שוין אין "די ערשטע נאכט". די נאכט וואס יעקב אבינו האט געהאט די מראה הסולם, דעם "וישכב במקום ההוא", דארט איז שוין געלעגן די גאנצע הכנה פאר אלעס וואס ער גייט שפעטער טון. ממילא, וועו מ'באטראכט וואס עס האט זיך אפגעטון דארט וועו ער איז "געגאנגען שלאפן" און וועו ער איז "אויפגעשטאנען", וועט מען דארט אויך טרעפן ממש די זעלבע בחינה, אז יעקב אבינו האט געהאט אן עבודה פון עוסק זיין אין ששה סדרי משנה.

די ערשטע זאך זעט מען אז וועו ער איז געגאנגען שלאפן, האט ער "אנגעהויבן" ששה סדרי משנה. וויאזוי הייבט זיך אן ששה סדרי משנה? די ערשטע משנה איז: "מאימתי קורין את שמע בערבית? משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן". די גמרא פרעגט גלייך: פארוואס קענסטו נישט זאגן דעם זמן קלאר? נאר מ'לערנט ארויס אז דער זמן וועו די כהנים קענען עסן תרומה איז פונעם פסוק **"ובא השמש וטהר"**. קומט אויס, אז די ערשטע הלכה פון ששה סדרי משנה האט א שייכות מיטן פסוק **"ובא השמש"**.

פארציילט די תורה: **"וילן שם"** – ער איז געגאנגען שלאפן, **"כי בא השמש"** – מיט די ערשטע משנה אין ברכות; ער איז געגאנגען שלאפן מיט ששה סדרי משנה. חוץ דעם איז "וילן" אויך מרמז אויף לערנען, אזוי וויי עס שטייט ביי יהושע בן נון: "וילן בלילה ההוא בתוך העמק".

זאגט דער פסוק וויטער: ער איז נישט געגאנגען שלאפן נאר מיט די ערשטע משנה, ער איז געגאנגען שלאפן מיט "כי בא השמש", מיט'ן אנהייב פון מסכת ברכות. אבער בשעת ער איז געגאנגען שלאפן, **האט ער ממשיך געווען דעם כח פאר אלע ששה סדרי משנה.** וויאזוי זעט מען דאס?

"ויקח **מאבני המקום** וישם מראשותיו". ער צייכנט צו די גמרא אין סנהדרין, וואס זאגט אז בעלי משנה וואס ארבעטן אמאל זייער שווער – ווייל זיי האבן נאכנישט די טעמים אויף יעדע זאך – זענען צוגעגליכן צו איינעם וואס שלעפט "שווערע שטיינער". די גמרא ברענגט מיט דעם ארויס די שווערigקייט פון לערנען משניות. זעט מען שוין אז **"אבנים"** איז מרמז אויף **בעלי משנה.**

אבער דער רמז גייט נאך אסאך טיפער. ער האט געזומען אבנים, "וישם מראשותיו". וואס טייטשט "וישם **מראשותיו**"? ער האט געטראכט די **"ראשי"** תיבות פון דעם וואס **"אבנים"**. וועו מען קוקט אריין אין די **ראשי תיבות** פון דעם וואס **אבנים**, טרעפט מען וויטער דעם ענין פון **ששה סדרי משנה.**

די גמרא אין מסכת שבת דרש'נט דעם פסוק פון ישעיה הנביא "אמונת עתיך חוסן ישועות חכמת ודעת", אז דאס גייט ארויף אויף די ששה סדרי משנה: אמונת – זרעים, עתיך – מועד, און אזוי וויטער. וויפיל באטרעפט די ראשי תיבות פון **"אמונת עתיך חוסן ישועות חכמת ודעת"**? פונקטליך אזוי וויי דאס וואס 'אבנים'. אויב אזוי איז דער פשט ער האט געזומען 'אבנים' און 'וישם מראשותיו' – ער האט געטראכט: וואס איז 'אבנים' ראשי תיבות? אה, עס איז ראשי תיבות אמונת עתיך חוסן ישועות חכמת ודעת. האט ער זיך אריינגעלייגט אין דעם ענין פון די ששה סדרי משנה.

"**וישכב** במקום ההוא" איז וויטער מרמז אויף די ערשטע משנה אין ברכות; מען הייבט אן מיט **"בשכבך"**. פארוואס הייבט מען אן קודם מיט קריאת שמע פון ערבית? ווייל אין פסוק שטייט קודם "בשכבך", איז ער געגאנגען שלאפן מיט דעם. אזוי וויי ער גייט שלאפן מיט'ן ענין פון ששה סדרי משנה, זעט ער גלייך א "סלם", וואס "סלם" איז ראשי תיבות "**ל**ומד **ס**דרי **מ**שנה".

אז מען גייט שלאפן מיט ששה סדרי משנה און מען נעמט אריין אלע ששה סדרים – די ראשי תיבות פון אמונת עתיך חוסן ישועות חכמת ודעת – דעמאלטס וועו מען "שטייט אויף", איז עס דער **סיום פון ששה סדרי משנה.** אין איין נאכט האט יעקב אבינו זיך מקשר געווען מיט די אלע זעקס סדרים וואס זיין טאטע האט אים געהייסן עוסק זיין אין דער עבודה. "וייקץ יעקב משנתו", וואס טייטשט "וייקץ"? וייקץ איז אויך א לשון פון א **"קץ"**, א סוף. צופרי איז ער אויפגעשטאנען און ער האט **געענדיגט** די **משניות.** א סיום ששה סדרי משנה איז געפראווועט געווארן: **"ויקץ יעקב"** – יעקב האט געמאכט א סיום, **"משנתו"** – מלשון **משנתו**, אויף די ששה סדרי משנה.

נו, לאמיר זען, וואו האט ער געמאכט דעם סיום? וויאזוי ענדיגט זיך די לעצטע משנה אין משניות? "עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק **ש"י** עולמות". האט יעקב אבינו אויך געענדיגט מיט די זעלבע משנה, ער האט אויסגעשריגן: "אכן **יש** ה' במקום הזה". ער האלט שוין ביי די משנה פון "יש", פון "להנחיל אוהבי **יש**", פון די 310 עולמות. **ער איז געגאנגען שלאפן** מיט די **ערשטע משנה** אין ברכות, און ער איז **אויפגעשטאנען** מיט א **סיום אויף גאנץ משניות**, און געמאכט דעם סיום ביי "אכן **יש** ה' במקום הזה".

אבער יעצט קומט דער עיקר. יעקב אבינו האט געזאגט אזוי: "איך האב דורכגעמאכט אין איין נאכט גאנץ ששה סדרי משנה". אין איין נאכט איז ער געווארן דבוק אין אלע ששה סדרים.

יעצט דארף מען זיך נעמען צו ״יראת שמים״

אבער אמת'דיג געדעדט, אלעס וואס איך האב געדעדט ביז יעצט איז נאכנישט דאס ריכטיגע. פארוואס? ווייל די גמרא פירט דאך אויס אין מסכת שבת אז מען קען האבן אמונה, עתיך, חוסן, ישועות, חכמה ודעת – מען קען האבן אלע ששה סדרים – אבער אויב **״יראת השם היא אוצרו״** איז דא, איז גוט, ״ואי לא, לא״. אז מען האט נישט קיין יראת שמים, איז די גאנצע מעשה גארנישט ווערט.

האט יעקב אבינו געזאגט אזוי: ״איך האב געענדיגט **'אכן יש השם במקום הזה'**, אבער איך פיל נאכנישט אז איך קען עס. אפילו איך האב שוין געענדיגט סדר טהרות – וואס דאס ווערט אנגערופן 'דעת' – פיל איך נאך **'ואנכי לא ידעתי'**. איך בין נאכנישט צופרידן אז איך האב שוין דעם **דעת**, דעם סדר טהרות. עס איז ביי מיר כאילו איך האב עס נאכנישט געלערנט״. ווייל וואס איז ווערט דאס גאנצע לערנען אן קיין יראת שמים?

שרייט יעקב אבינו אויס: **״ויירא״** – ער האט מורא געהאט פונעם אייבערשטן – **״ויאמר: מה נורא המקום הזה״**. אה, **יעצט האב איך עס געכאפט!** אז מען איז שוין אנגעקומען צו א פחד, צו א מדרגה פון ״יראת השם היא אוצרו״, יעצט האט מען באמת געענדיגט דעם סיום משניות. איך האב געמאכט א סיום משניות, איך האב שוין געהאלטן ביי די לעצטע משנה ״יש השם במקום הזה״, אבער ״ואנכי לא ידעתי״ – דאס הייסט איך האב עס נאכנישט באמת געקענט. אבער ווען עס איז שוין דא א ״ויירא״, א ״מה נורא המקום הזה״, א מדרגה פון יראת שמים, דאס הייסט שוין ״געקענט״.

האט יעקב אבינו וויטער מסביר געווען וואס ער האט געזאגט. ער האט געזאגט אז עס שטייט דאך נאכדעם: **״אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים״**. די גמרא זאגט דאך אז איינער וואס האט תורה אבער האט נישט קיין יראת שמים, האט ער נאר געמאכט דעם טויער. ״חבל על דלית ליה דרתא ותרעא לדרתא עביד״ – א שאד אויף דעם וואס האט נישט קיין הויז אבער מאכט א טויער פאר'ן הויז. קומט אויס אז **יראת שמים** איז דאס **הויז** און די **תורה** איז דער **טויער**.

האט יעקב אבינו זייער קלאר מסביר

> לבן מיט זיינע קינדער דאס הייסט דער שוואר און די שוואגערס פון יעקב אבינו האבן זיך זייער מפלפל געווען אין דעם נושא צוויישן הכנסה און הוצאה.

געווען: ״איך האב טאקע געמאכט א גאנצן סיום משניות, אבער איך האב עס ערשט באמת געקענט ווען איך האב געזאגט 'ויירא ויאמר'״. האט ער געזאגט: ״אין **זה** כי אם **בית אלוקים**״ – דוקא **דאס** איז דאס **בית אלוקים**, דאס הויז פון יראת שמים. און ער וויזט גלייך צוריק: **״וזה״** – דאס ״אנדערע״ וואס מען האט געלערנט ביז יעצט – איז טאקע זייער חשוב, תורה איז דאך די חשוב'סטע זאך וואס איז שייך, אבער דאס איז נאר דער **״שער השמים״**, דאס איז נאר דער ״טויער״ צום הימל. איך וויל זיך נישט באגניגן נאר מיט א **שער**, נאר איך וויל אויך האבן דאס **בית אלוקים**, די יראת שמים. עס איז נישט גענוג אז מען הייבט אן מיט ״וישכב״ און מען שטייט אויף מיט א סיום משניות ״ויקץ יעקב משנתו״, נאר עס דארף זיין א **״ויירא״** מיט א ״מה **נורא** המקום הזה״. דעמאלטס ווייסט מען אז מען האט דאס בית אלוקים, און דאס איז די גאנצע שלימות.

דאס איז דער תמצית פון די גאנצע אריכות וויאזוי דער ״למודים בניסים״ ברענגט ארויס, אז יעקב אבינו האט מקיים געווען די מצוה פון כיבוד אב מיט'ן אפלערנען די צוויי ווערטער ״אחי אמך״ – אז מען דארף עוסק זיין אין די ששה סדרי משנה.

״ערשטע וואגט״ פון סדר מועד

מען קען אפשר זאגן בדרך צחות, אז יעקב אבינו האט טאקע עוסק געווען אין די גאנצע ששה סדרי משנה, אבער ער האט געהאט א רמז במיוחד אויף דעם **ערשטן** וואגט פון יעדן פון די ששה סדרים. קען מען אפשר זאגן אז יעקב אבינו האט געהאט א ספעציעלן פלפול וואס איז נוגע צום ערשטן וואגט פון סדר מועד. דאס ערשטע וואגט פון סדר מועד איז דאס וואגט **״יציאות** השבת״. קען זיין אז יעקב אבינו האט געהאט א שטארקן פלפול אין דעם וואגט ״יציאות השבת״; ער האט מפלפל געווען אין די גמרא ביים אנהייב פון מסכת שבת. וואס איז די נושא דאגט? די גמרא שטעלט זיך אז דאס וואגט ״**יציאות** השבת״ מיינט דאך לכאורה עפעס וואס מען **גייט ארויס** – איינער וואס טראגט ארויס פון רשות היחיד צו רשות הרבים. אבער די משנה לערנט דערויף גלייך די ערשטע הלכה ״פשט העני את ידו לפנים״, וואס דאס איז דאך א הלכה פון **אריינברענגען** פון רשות הרבים אין רשות היחיד, איז עס דאך נישט קיין **הוצאה** נאר א **הכנסה**. די גמרא ענטפערט: ״האי תנא, הכנסה נמי הוצאה קרא לה״ – **הכנסה** רופט ער אויך אן מיט'ן נאמען **הוצאה**.

אגב, ס'איז דא א זייער אינטערעסאנטער חידוש פונעם הייליגן **בני ישששכר** זי'ע

בספרו **ברכה משולשת:** פארוואס טאקע הייבט מען אן קודם מיט די הלכה פון "פשט העני את ידו לפנים"? מען וואלט דאך געקענט זאגן די זעלבע זאך און אנפאנגען מיט **הוצאה,** דהיינו אז דער בעל הבית שטעקט ארויס די האנט אינדרויסן. זאגט ער, אז די תנאים האבן געוואלט אנפאנגען מיט א חשוב'ערע זאך, און דעם אריבאן'ס אריינשטעקן די האנט איז חשוב'ער ווי דעם בעל הבית'ס ארויסשטעקן די האנט. הגם שבת טאר מען עס נישט טון, דאך נעמט דאס נישט אוועק די חשיבות פון דער מצוה; עס איז נישט דוחה דעם איסור שבת, אבער די עצם זאך אז אן אריבאן שטייט און **שטעקט אריין** די האנט אינעווייניג, קעגן די פעולה וואס דער עושר **שטעקט ארויס,** דאס איז חשוב'ער, און דערפאר הייבט מען אן מיט דעם. זאגט דער בני יששכר: פארוואס?

ווייל דער בעל הבית וואס שטעקט ארויס די האנט, ער טוט די מצוה פון **צדקה.** אבער דער אריבאן וואס שטעקט אריין די האנט, וואס דארף ער פונעם בעל הבית? ער וויל ער זאל אים געבן א בילקע, ער וויל קענען מקיים זיין **סעודת שבת.**

ביי **יום טוב** זעט מען אין **זוהר הקדוש** אז דעמאלטס איז דא אן עיקר קפידא אז מען מוז דוקא געבן פאר אריבאלייט; אויב מען גיבט נישט פאר אריבאלייט, איז די גאנצע סעודת יום טוב נישט חשוב ביים אייבערשטן, ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש אויפ'ן פסוק "פרש חגיכם". ביי שבת שטייט נישט די קפידא אז מען קען נישט יוצא זיין שבת נאר אויב מען גיבט פאר אריבאלייט. ממילא, דער בעל הבית וואס שטעקט ארויס די האנט פאר'ן עני פאר סעודת שבת, טוט טאקע א מצוה, אבער עס האט נישט קיין **ספעציעלע שייכות מיט שבת,** ווייל ביי שבת איז נישט דוקא צדקה דער עיקר.

דער אריבאן אבער, וואס שטעקט אריין די האנט, ער טוט עס דאך פשוט ווייל ער וויל מקיים זיין די מצוה פון **עונג שבת.** טוט ער דאך יא עפעס א מער ספעציעלע שבת'דיגע ענין. אוודאי טאר מען עס נישט טון שבת אויף אן אופן וואס איז אסור; נאר עס איז א רמז בכלל וועט מען גייט נעמען פאר צרכי שבת. אז אין דעם פאל טוט דער אריבאן, וואס ארבעט צו האבן פאר זיך צרכי שבת, א חשוב'ערע מצוה ווי דער בעל הבית וואס געט אים עס בתורת צדקה.

על כל פנים, צום ענין: מען זעט דאך אז דער תנא זאגט **"יציאות** השבת", אבער באמת רעדט ער פון הכנסה, נאר ער רופט אן די הכנסה מיט'ן נאמען "הוצאה".

קען מען זאגן בדרך וועריטל, אז לבן מיט זיינע קינדער - דאס הייסט דער שוועד און די שוואגערס פון יעקב אבינו - האבן זיך זייער מפלפל געווען אין דעם נושא צווישן **הכנסה** און **הוצאה.**

דאס הייסט אזוי: זיי האבן באטראכט די גאנצע מציאות פון יעקב אבינו ביי זיי אלס א גרויסע **הוצאה.** עס קאסט זיי געלט, ער נעמט צו פון זיי - **"לקח יעקב את כל אשר לאבינו"** - ער האט דא א גרויסע משפחה, ברוך השם, קינדער, און ער דארף עסן און מאכן דא א לעבן. זיי האבן געהאלטן אז די הוצאה איז אן ערנסטע הוצאה.

אבער באמת האט יעקב אבינו געזאגט: "ניין, ניין, ניין! איך לערן **פרק יציאות השבת,** און איך ווייס אז מען קען אמאל זאגן אויף א זאך אז עס איז **הוצאה,** אבער **באמת איז עס הכנסה.** דאס איז אייער טעות. איר מיינט אז עס איז א הוצאה, אבער עס איז די גרעסטע הכנסה."

ווייל ער האט געזאגט פאר זיינע רעבעצינס, די בנות לבן, אז די גאנצע ברכה פון לבן איז דאך נאר צוליב אים, **"ויברך ה' אותך לרגלי"** - זינט איך בין אהערגעקומען. קומט אויס, אז דאס וואס איר רופט אן אז איך בין אייער "הוצאה", דערווייל בין איך אייער גרעסטע "הכנסה". זיי האבן דא די זכיה צו האבן אזא צדיק וואס אין זיין זכות קומט אריין די ברכה מיט די גרעסטע שפע. דאס איז בדרך צחות.

"ויצא" איז א "הכנסה"

בדרך העבודה קען מען אפשר זאגן, אז דער פלפול צי עס הייסט הוצאה צי עס הייסט הכנסה, קען אפשר זיין אויפ'ן צוגאנג צו די וואכעדיגע פרשה בכלל. די פרשה הייסט דאך **"ויצא",** און ויצא איז דאך א לשון פון **הוצאה,** מען גייט ארויס. דאס איז דער פשוט'ער פשט, אז יעקב אבינו האט געהאט א יציאה; ער איז אוועקגעגאנגען פון א גאר חשוב פלאץ וואס איז געווען א בחינה פון "מגיע השמימה", און ער האט געמוזט גיין צו א נידריג פלאץ וואס איז א בחינה פון "מוצב ארצה". בכלל, די ענינים וואס יעקב אבינו איז דא עוסק געווען, וואס זיין אויס ווי גשמיות'דיגע ענינים, די זאכן זיין אויך אויס ווי א **הוצאה.** ארויס פונעם בית מדרש, ארויס פון עוסק זיין בתורת השם יומם ולילה, און ער דארף בלית ברירה ארויסגיין און עוסק זיין אין אנדערע ענינים כדי צו קענען אויפשטעלן א משפחה.

אבער מיר ווייסן אז די הוצאה, דאס איז די **גרעסטע הכנסה וואס איז נאר שייך.** סיי וואס עס מיינט ארויסצוברענגען הכנסה פון דעם וואס יעקב אבינו האט דא אויפגעטון - ווי אלע הייליגע ספרים זיין מארויך אין די אלע גרויסע תיקונים לדורות עולם, וואס האט אריינגעברענגט דא די אלע נשמות פאר כלל ישראל - אלע זאכן וואס זיין אויס ווי א הוצאה זיין באמת די גרעסטע הכנסה.

אבער נאך א בחינה: ווי עס שטייט אויסגעשמועסט באריכות אינעם הייליגן ספר **אוהב ישראל,** וואו דער **אפטער רב** זיע"א שמועסט אויס א גאנץ שטיקל. [עס איז חידוש אזא שטיקל אין אוהב ישראל, עס איז בכלל נישט קיין טייטש אויפ'ן פסוק, נאר ער שמועסט אויס א תוכחת מוסר גדול, ממש א גאנצע דריי-פערטל עמוד אינעם ספר, א מוסר גדול וואס א איד דארף זיך ארויסלערנען פון פרשת ויצא.] עס איז נישט שייך איבערצוגיין דאס גאנצע, אבער עס איז כדאי צו זען

אינעווייניג די מורא'דיגע פייערדיגע דיבורים, וואס פאר א מוסר השכל א איד דארף אראפלערנען פון פרשת ויצא.

און בתוך הדברים ניצט דער הייליגער אפטער רב א שפראך, אז הלוואי זאלן מיר "בהקיץ" - ווען מיר זענען אויף און מיר טוען זאכן מיט א כוונה און פרובירן צו האלטן דעם קאפ אויפ'ן פלאץ - האלטן דארט וואו יעקב אבינו איז געווען "בחלומו". ווען יעקב אבינו האט געטון זאכן וואס קענען אויסקוקן ווי די פשוט'סטע זאכן, **הלוואי וואלטן מיר אין אונזער גרעסטער מדריגה געווען דארט וואו ער איז געווען אין א מצב פון שלאף.** עס איז אביסל אזוי ווי די בחינה ווען דער **ראפשיצער רב** איז געגאנגען אויפהייבן דעם רבי'נס עבירות ביי תשליך, זאגנדיג אז דעם **רבי'נס עבירות זענען אונזערע מצוות.** פארשטייט זיך אז ביי אים איז אינגאנצן נישט פארהאן קיין עבירות, אבער אפילו זאכן וואס זענען אויס ביי אים ווי "פשוט'ע זאכן", זאגט דער אפטער רב: הלוואי זאלן מיר בהקיץ זיין ווען ער איז געווען בחלום.

ממילא קען מען עס אויסטייטשן אזוי: **"האי תנא"** רופט אן די "הוצאה הכנסה קרא לה". די **הוצאה**, די פרשת **ויצא**, וואס ביי יעקב אבינו זעט עס שוין אויס ווי ער גייט ארויס, ער גייט שוין אפשר צו עפעס א קלענערע מדריגה אדער צו א פשוט'ערע זאך - מיר וואונטשן זיך **אריינצוקומען** דארט וואו ער איז **ארויסגעגאנגען.** הלוואי ווען מיר גייען מאכן א "הכנסה", ווען מיר הייבן אן אריינצוגיין אין עבודת השם, זאל מען קענען אפשר האבן א שייכות און זיך עפעס ארויסלערנען, מיטנעמען פון די פרשה עפעס א מחשבה פון קדושה אין אונזער טאג-טעגליכן לעבן. פון זיינע "הוצאות" זאלן מיר קענען מאכן עפעס א משהו "הכנסה".

לסיום הענין: מען דארף דאנקען דעם אייבערשטן אז "אנה ה' לידי", עס איז 'פונקט' געלעגן אויפ'ן טיש א ספר, און נאכ'ן זאגו דען שיעור האב איך 'פונקט' געעפנט דעם הייליגן ספר **"ליקוטי מהרי"ל"**, וואס האט מחבר געווען הרה"ק **רבי יהודה לייב** זיע'א פון **זאקילקאוו,** פון די גדולי תלמידים פונעם הייליגן **רבי ר' אלימלך** זי'ע. מען גיט א בליק אריין אין אנהייב פרשה, און מען זעט אז מיר האבן בסיעתא דשמיא ממש מכוון געווען דעם גאנצן שמועס.

ער ברענגט דארט אראפ דעם שמועס, אז די לשון פון די פרשה **"ויצא** יעקב", וואס זעט אויס ווי אן ענין פון **יציאה** (ארויסגיין), כאילו יעקב אבינו האט דא געטון פשוט'ע זאכן, איז באמת אלעס ווייל מען גייט **אריין** העכער און העכער אין קדושה. ער טייטשט דאס אויס ממש מיט דער זעלבער הקדמה און דעם זעלבן יסוד ווי די גמרא אין מסכת שבת זאגט: **"הכנסה נמי הוצאה קרי לה".** מיט דעם געדאנק אז זאכן וואס זענען אמאל אויס ביי צדיקים ווי א "הוצאה", זענען באמת נאר א "הכנסה", מיט וואס מען גייט אריין העכער און העכער בקודש פנימה. מיר דאנקען דעם אייבערשטן, "ברוך שכוונתי", צוצופאסן די גמרא צום ענין פון די עבודה פון די פרשה, און ברוך השם באזונדער אויף דעם אז מ'האט פון הימל צוגעפירט אז מ'זאל זעהן אז דאס ווארט איז שוין "יסודתו בהררי קודש". זאל דער אייבערשטער העלפן ווייטער.

א פרייליכן שבת

להאזין ולהתענג משיעורי קול שיחתי

שיעורים קצרים מדי יום ביומו
ושיעורים מדי שבוע בשבוע

אמעריקע: 605-477-5551

ארץ ישראל: 073-388-6653

איראָפּע: 333-070-6593

פאר הערות, הוספות, נדבות, און באקומען דעם גליון אויפן אימעיל:

אימעיל:
machonsichoosi@gmail.com
טעלעפאָן:
605-477-5551,7